Εφημερίδα : *« Η Βραδυνή»*
Κριτική θεάτρου : *Μαρίκα Θωμαδάκη*
«Μοντέρνο θέατρο Γιώργου Μεσσάλα»-Αλκυονίς
Σάρλοτ Τζόουνς : *« Η ζωή είναι ωραία»*
Μετάφραση : *Ντένη Θεμελή*
Σκηνοθεσία-κοστούμια : *Γιώργος Μεσσάλας*
Σκηνικά : *Βασίλης Τσιντσικώφ*
Φωτισμοί : *Σοκόλ Τομτσίνι*
Ερμηνεύουν : *Γιώργος Μεσσάλας, Βίλμα Κύρου, Όλγα Πολίτου, Παναγιώτης Σπηλιόπουλος, Ανδρέας Ντούζος, Ντένη Θεμελή.*

Το έργο της Σάρλοτ Τζόουνς « Η ζωή είναι ωραία» συνιστά μία πικρή κωμωδία πάνω στις διανθρώπινες σχέσεις, όπως αυτές εμφανίζονται στην οικογενειακή εστία από όπου εκπορεύονται και διαπλέκονται με τους άλλους. Κεντρικό πρόσωπο στο έργο της αγγλίδας συγγραφέως, ένας διαχρονικός έφηβος που τυγχάνει να είναι και αστροφυσικός. Γύρω του, ο κόσμος του οικογενειακού κύκλου φωτίζει κατά τρόπο κυρίαρχο τη μορφή της μητέρας με την οποία ο ημιώριμος επιστήμονας συγκρούεται. Τα χαοτικά συστήματα του γαλαξιακού μακροκόσμου εισβάλλουν στον μικρόκοσμο της οικογένειας του Φίλιξ Χάμπλ. Έτσι, ο αστροφυσικός που ψάχνει εναγωνίως να εντοπίσει τις ‘μαύρες τρύπες’ του σύμπαντος, βρίσκεται ξαφνικά αντιμέτωπος με τις ‘μαύρες τρύπες’ της οικογένειάς του.

Η σκηνοθεσία του Γιώργου Μεσσάλα δίνει έμφαση στη βυθοσκόπηση των ηρώων τους οποίους εμφανίζει σαν μαριονέτες στα χέρια της χαοτικής τυχαιότητας και συμπαιγνίας. Οι ήρωες της Σάρλοτ Τζόουνς αποκτούν χαρακτηριστικά κινουμένων σχεδίων που αιωρούνται στο κενό του απρόσμενου. Ο κ. Μεσσάλας κατορθώνει να απαντήσει καταφατικά στην ερώτηση, «παίζει ο Θεός ζάρια;», δημιουργώντας ένα σκηνικό μικροσύμπαν εντυπώσεων και αποτυπώσεων : Η φευγαλέα εντύπωση του μη προσδιορίσιμου αποτυπώνεται στις ενσαρκώσιμες οντότητες του έργου που μετασχηματίζεται πάνω στο σανίδι παίρνοντας τη μορφή του απόλυτα αναπάντεχου και έκκεντρου.

Εξάλλου, ως Φίλιξ Χάμπλ, ο Γιώργος Μεσσάλας εκφράζει ακριβώς αυτή την απέραντη αμηχανία του επιστήμονα που βρίσκεται περιτριγυρισμένος από δορυφόρους της διανθρώπινης πλέον σχετικότητας εν μέσω ενός γοητευτικά ρευστού κβαντικού χωροχρόνου. Με την απορία και τα χιλιάδες ερωτηματικά στα μάτια, ο Φίλιξ του κ. Μεσσάλα κινείται αργόσυρτα και με ένα είδος ανήμπορης νωχέλειας εκδηλούμενης σαν μοναδική ελπίδα του ήρωα να αντισταθεί και να επιβιώσει.

Στον ρόλο της Φλώρας Χάμπλ, μητέρας του Φίλιξ, η Όλγα Πολίτου είναι ακριβής στη κινήσεις της φιλάρεσκης ώριμης κυρίας και πιεστικής μητέρας, την οποία υποδύεται με σκηνική άνεση. Απόλυτα ψύχραιμη στις επελάσεις του απρόοπτου, η Φλώρα Χάμπλ της κ. Πολίτου παραπέμπει σε παλαιές, γνώριμες

στιγμές των μεγάλων επιτυχιών της ηθοποιού. Πιστεύω δε ότι τώρα η κ. Πολίτου είναι έτοιμη να εκμεταλλευθεί περαιτέρω ανεκμετάλλευτες μέχρι τώρα πτυχές του ταλέντου της και να ενταχθεί έτσι σε πλαίσιο ρόλων ρεπερτορίου, που ταιριάζουν στο ήθος και στο ύφος της ιδιαίτερης προσωπικότητάς της.

Ως Μέρσι Λοτ, η Βίλμα Κύρου είναι από την αρχή μέχρι το τέλος απολαυστικότατη ερμηνεύοντας μια διαχρονική αθωότητα στα όρια της συγκίνησης. Η κ. Κύρου, γνωρίζει βέβαια κάθε λεπτομέρεια της αγωνίας του σκηνικού παιχνιδιού και ξέρει πώς να τιθασεύει τις αντιστάσεις του σανιδιού. Η Μέρσι Λοτ φωτίζεται έντονα και με ξεχωριστή γλυκύτητα από την Βίλμα Κύρου που γοητεύει εν τέλει το κοινό.

Εξάλλου, ο Ανδρέας Ντούζος, στο ρόλο του Τζόρτζ Πάη, ερμηνεύει με κέφι την ανάλαφρη πλευρά του ήρωα, δίνοντας στα ‘σοβαρά’ του ενσταντανέ μια εύπεπτη εννοιολογική υπόσταση. Ομοίως, η Ντένη Θεμελή ταλαντεύεται με δεξιοτεχνία ακροβατώντας στο σκοινί μιας ενιαίας αντιλήψεως του ρόλου της Ρόζυ Πάη για να ισορροπήσει τελικά στον επιμερισμό του προσώπου. Η κ. θεμελή αποδίδει, σε τελευταία ανάλυση, την πικρή κοσμοθεωρία των κωμικών καταστάσεων του έργου, παραπέμποντας άλλωστε στην φιγούρα του Τζιμ του κηπουρού, τον οποίο ερμηνεύει αρκετά καλά ο Παναγιώτης Σπηλιόπουλος, χωρίς να προσδίδει μολαταύτα κάτι το ιδιαίτερο στον ρόλο.

Τα σκηνικά του Βασίλη Τσιντσικώφ ‘αποκαλύπτουν’ τον μεταφυσικό χαρακτήρα της πικρής κωμωδίας της Σάρλοτ Τζόουνς. Επίκεντρο αναδεικνύεται το τραπέζι της οικογένειας στο δεύτερο μέρος της παραστάσεως, όπου και διαχωρίζεται ανοικτά πλέον ο χώρος, σε χώρο της πραγματικότητας και σε χώρο της υπερβατικής παρουσίας του νεκρού πατέρα του Φίλιξ.

Τέλος, αξίζει να υπογραμμίσουμε την εξαιρετική λειτουργία των φωτισμών του Σοκόλ Τομτσίνι, βάσει των οποίων διευθετείται η αποτύπωση των εικόνων και διευρύνεται η συμβολιστική χροιά του σκηνικού γεγονότος.

Δημοσίευση: 28/11/2002